

Väited ja peamised argumendid

Apellant väidab, et edasikaevatud otsuses kohtuasjas T-36/16 on rikutud nõukogu määruse (EÜ) nr 207/2009⁽¹⁾ artikli 7 lõike 1 punkti b ja/või artikli 52 lõike 1 punkti a ning Üldkohtu menetluses rikuti menetlusnorme, kuna:

1. Üldkohus leidis ekslikult, et vaidlusalusel kaubamärgil puudub registreerimiseks nõutav eriomane eristusvõime, mis on vastuolus määruse nr 207/2009 artikli 7 lõike 1 punktiga b. Seeläbi rikkus Üldkohus õigusnormi.
2. Esimene õigusnormi rikkumine seisnes selles, et Üldkohus käsitas kaubamärki taotluse vormil märgitu põhjal värvimärgina, mis määras kindlaks kaubamärgi olemuse õiguse mõttes ja see mõjutas kaubamärgi eriomasele eristusvõimele antud hinnangut. Kohus oleks pidanud sedastama, et taotluse vormil esitatud märged, mille kohaselt on tegemist värvimärgiga, tehti peamiselt EUIPO haldusmenetluse huvides, mitte õiguslikus tähenduses. Seetõttu oleks ta pidanud taotletava kaubamärgi kindlakstegemisel arvestama mitte üksnes registreerimistaotluse vormil märgitud kaubamärgiliiki, vaid kogu taotluse vormi, eelkõige taotlusel kujutatud taotletava kaubamärgi kujutist. Taotlusele lisatud kaubamärgikujutisel on näha kujutismärk, millel on sellele omased tunnused.
3. Üldkohus oleks pidanud arvestama ka seda, mis kujul vastav kaubamärk registreeriti ning eelkõige seda, kuidas seda klassifitseeriti EUIPO väljastatud registreerimistunnistusel. Registreerimistunnistus on registridokument, millel on märgitud registreeritud kaubamärgi liik ning Üldkohus oleks pidanud käsitlema seda registreeritud kaubamärgi klassifitseerimisel määravana. Registreerimistunnistuse sisust, kui seda õigesti tõlgendada, nähtub selgesti, et kaubamärk on registreeritud kujutismärgina, mis esineb registreerimistaotlusel esitatud vormis. Seda tegemata jättes rikkus Üldkohus õigusnormi.
4. Teine õigusrikkumine ja menetlusnormi rikkumine seisneb selles, et Üldkohus keeldus võtmast vastu teavet, mis on vajalik vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistunnistuse sisust arusaamiseks. Tegemist on Maailma Intellektuaalse Omandi Organisatsiooni eeskirjaga ST.60, milles on märgitud intellektuaalomandi ametite, sh EUIPO väljastatud registreerimistunnistustel üldkasutatavate INID-koodide tähendused, mille abil määratakse kindlaks vastavatel taotlustel tehtud märgete olemus ja tähendus. INID-koodide tähendust saab kindlaks teha üksnes viitega eeskirjale ST.60 või samaväärsele allikale ja registreerimistunnistuste sisu saab kindlaks teha üksnes viitega vastavate INID-koodide tähendusele. Üldkohus käsitas sellist teabeallikat ekslikult kui tõendit ja keeldus seega ekslikult võtmast asjaomast dokumenti või selles olevat teavet arvesse, kui tegelikult on tegemist juriidilise tekstiga, mis on samaväärne sõnaraamatuga. Kui Üldkohus oleks arvestanud talle esitatud tõlgendusvahenditega, oleks ta leidnud, et registreerimistunnistus on väljastatud kujutismärgile, mis hõlmab registreerimistaotlusel esitatud kujutist. EUIPO esimene apellatsioonikoda oli varem õigesti leidnud, et sellisel kaubamärgil on registreerimiseks nõutav eristusvõime ning seda oleks pidanud leidma ka Üldkohus.

⁽¹⁾ Nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrus (EÜ) nr 207/2009 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT 2009, L 78, lk 1).

**Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu (Poola)
22. augustil 2017 – HR**

(Kohtuasi C-512/17)

(2017/C 412/22)

Kohtumenetluse keel: poola

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Sąd Rejonowy Poznań-Stare Miasto w Poznaniu

Põhikohtuasja pooled

Avalduse esitaja: HR

Eelotsuse küsimused

1. Kas käesoleva kohtuasja asjaoludel tuleb tõlgendada nõukogu 27. novembri 2003. aasta määruse (EÜ) nr 2201/2003, mis käsitleb kohtualluvust ning kohtuotsuste tunnustamist ja täitmist kohtuasjades, mis on seotud abieluasjade ja vanemliku vastutusega, ning millega tunnistatakse kehtetuks määrus (EÜ) nr 1347/2000 ⁽¹⁾ (EÜT 2003, L 338, lk 1; ELT eriväljaanne 19/06, lk 243, muudetud, edaspidi „määrus nr 2201/2003“) artikli 8 lõiget 1 nii, et

18-kuuse lapse alaline elukoht on liikmesriik, mis väljendab lapse teatavat integratsiooni sotsiaalsesse ja perekondlikku keskkonda järgmistel asjaoludel: lapse eest iga päev hoolitseva vanema kodakondsus; tõsiasi, et laps väljendab ennast kõnealuse liikmesriigi ametlikus keeles; tõsiasi, et laps on kõnealuses liikmesriigis ristitud ja viibinud seal kuni kolm kuud kõnealuse vanema rasedus- ja sünnituspuhkuse ning muude puhkuste ajal, mida vanem on pühade ajal saanud; ning kokkupuuted kõnealuse vanema perekonnaga,

kui laps elab kõnealuse vanemaga ülejäänud ajal teises liikmesriigis, kõnealune vanem töötab seal tähtajatu töölepingu alusel ja lapsel on korrapärased, aga ajaliselt piiratud kokkupuuted teise vanema ja teise vanema perekonnaga?

2. Kas selleks, et määruse nr 2201/2003 artikli 8 lõike 1 alusel kindlaks määrata alaline elukoht 18-kuusel lapsel, kelle eest tema vanuse tõttu hoolitseb iga päev üks tema vanematest ja kellel on korrapärased, aga ajaliselt piiratud kokkupuuted teise vanemaga – juhul, kui vanemad ei ole kokku leppinud vanema hooldusõiguse teostamises ja lapse suhtlusõiguses –, tuleb hindamaks lapse integratsiooni sotsiaalsesse ja perekondlikku keskkonda võtta võrdsest arvesse sidemeid, mis ühendavad last mõlema vanemaga, või tuleb rohkem võtta arvesse sidemeid vanemaga, kes lapse eest iga päev hoolitseb?

⁽¹⁾ EÜT 2003, L 338, lk 1; ELT eriväljaanne 19/06, lk 243.

Eelotsusetaotlus, mille on esitanud Verwaltungsgerichtshof (Austria) 8. septembril 2017 – Vetsch Int. Transporte GmbH

(Kohtuasi C-531/17)

(2017/C 412/23)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Verwaltungsgerichtshof

Põhikohtuasja pooled

Kassatsioonkaebuse esitaja: Vetsch Int. Transporte GmbH

Vastustaja: Zollamt Feldkirch Wolfurt

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 28. novembri 2006. aasta direktiivi 2006/112/EÜ, mis käsitleb ühist käibemaksusüsteemi ⁽¹⁾, artiklis 138 ette nähtud maksuvabastuse andmisest tuleb keelduda kauba ühendusesisese üleviimise puhul liikmesriigist, kui selle kauba teise liikmesriiki suunanud maksukohustuslane küll deklareerib teises liikmesriigis ühendusesisese üleviimisega seonduva ühendusesisese soetamise, kuid paneb hiljem teises liikmesriigis seoses sama kauba maksustatava käibega toime maksupettuse, deklareerides õigusvastaselt maksuvaba ühendusesisese tarne käibe teisest liikmesriigist?
2. Kas esimesele küsimusele vastamisel omab tähtsust see, kas maksukohustuslasel oli juba kauba ühendusesisese üleviimise ajal kavatsus panna hilisema tehinguga toime maksupettus?

⁽¹⁾ ELT L 347, lk 1.